

Валентина ЛЮЛІЧ

печерниці

В законі

Рівне

2013

УДК 82-32
ББК 84-5 Укр
Л-945

Люліч В.

Л-945 Печериці в законі: кулінарний детектив / В. Люліч. - Рівне: Дятлик М.С., 2013. - 48 с., іл.

Відома поетеса, лауреат премії імені Михайла Дубова дебютує в прозі новим жанром: кулінарним детективом.

Мобілізувавши хист юриста й жіночу логіку, героїня твору захищає від злочинного наклепу не тільки коханого, але й цінний продукт харчування, який шукає шляху на столи вітчизняних споживачів.

УДК 82-32
ББК 84-5 Укр

© Люліч В.А., 2013

Глава 1

- Андрію Івановичу, до вас можна? - ледь прочинивши двері службового кабінету прокурора міста, запитала Маргарита.

- Проходьте, проходьте, Маргарито Валеріївно, - відклавши ручку та відірвавши погляд від папки із поштою, яку до цього розписував, відповів шеф.

- Андрію Івановичу, тут така справа. На сьогодні до шостої я все закрию. От підготувала відповідь на звернення нашої любої Копилової, - пройшовши ближче до робочого столу прокурора, Марго подала кілька аркушів.

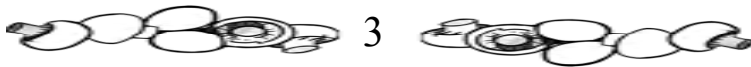
- Марго, давай коротко і конкретно. Бач, скільки пошти на вичитку?

- Відпустіть, будь ласка, нас із Катериною нині раніше. Точніше, можна, я піду десь в половині сьомої? Мій хороший товариш відкриває ресторан, запросив мене. Сказав, що образиться, якщо не прийду. Оце і вам запрошення, - слідом за паперами Марго подала іменне запрошення.

Уважно роздивившись крейдований лискучий прямокутник, прокурор нарешті посміхнувся:

- Кажеш, грибний ресторанчик? Цікаво! Вперше про таке чую.

- Славко, мій товариш, переміг з цим бізнес-планом у якомусь там конкурсі й на заслужений європейський грант відкриває ресторан. Це була його дитяча мрія.

- А не буде якимось підозріло, що половина міської прокуратури прийшла на відкриття ресторану? Скажуть - халявщики.

- Все місто знає, що ми зі Славком дружимо ще з пісочниці. Тож я маю два запрошення як друг, а не як прокурор. А оскільки за відповідями на скарги фрау Копилової часу на особисте життя не залишається, веду на відкриття не принца з блакитними очима та ямочками на щоках, а Катьку: колегу і хорошу подругу. Так що в амплу прокурора на відкриття кличуть тільки вас. Мусите спробувати його кулінарні шедеври.

- У мене багато роботи. Подумаю. А ти щоб до п'ятої принесла всі папери мені на підпис. Чекай, виправиш тут у відповіді пару ком.. Тримай!

- Дякую, Андрію Івановичу! - Маргарита вилетіла з кабінету як на крилах...

Друга половина робочого дня змоталася стрімко, мов сталева смужка рулетки.

Ступивши два кроки за двері прокуратури, Маргарита відчула, як теплий вересневий вечір пухнастим комірцем обволік їй шию та плечі, лоскотав груди. Поки Катя мостилась у сріблястому «Сітроені», Марго спішилася насолодитися цим повітрям.

Вже метрів за сто до ресторану вересневу тишу розвіювала гучна музика, а очі засліплювало мерехтіння кольорових ліхтариків.

- Як добре, ідемо швидше, - зачинивши сріблясті дверцята, Марго тягнула свою подругу до ресторану. - Ідемо скоренько. Так класно!

- Куди ти так спішиш? То не дочекаєшся тебе під дверима контори, а тепер біжи за тобою!

- Ще раз повторюю: то не я, то все Копилова зі своїми скаргами! Не від мене залежить.

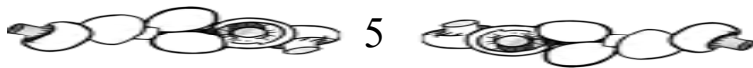
Такого натовпу Маргарита давненько не бачила. Останні місяці залишали в пам'яті тільки папери, жалібні обличчя міліціонерів, питання то вищих, то ближчих начальників: «коли?», «чому?»... А на відкриття зібралось чимало: від маленького - до великого, від голодного - до ситого. А в морі запрошених і присутніх то виринав, то потопав Славко. Тобто В'ячеслав Миколайович - директор і власник солідного й незвичного грибного ресторану «Шевальє де Шампіньон».

Поміж відвідувачами стрімко лавірували офіціанти в бежевих фартах із підносами в руках, пропонували присутнім вино та незвичні на вигляд грибні закуски.

- Славко-о! Ой, В'ячеславе Миколайовичу! - гукнула Маргарита і ступила до директора.

Він озирнувся на оклик, роздивився, посміхнувся. Перепросив своїх співрозмовників і двома розгонистими кроками підійшов до дівчат.

- Як я скучив! - промовив, обіймаючи подругу настільки міцно, ніби чекав лише її.

- Знайомся, моя подруга і колега по нещастю, тобто по службі, Катя. А це - той самий директор, - із посмішкою сказала Марго. - Ти в мене тепер будеш директором! Як, звучить?

- Доброго вечора всім, - почула Марго за спиною.

- О, Андрію Івановичу! Добре, що ви прийшли.

- Ну-у, по-перше, ми відписали звернення. По-друге, мене таки зацікавила ідея грибного ресторанчика.

- Знайомтесь, В'ячеслав Миколайович, мій товариш і директор цього дива. А це - Андрій Іванович, мій шеф.

- Дуже приємно! - підсумував церемонію знайомства Славко, завершивши її потиском рук.

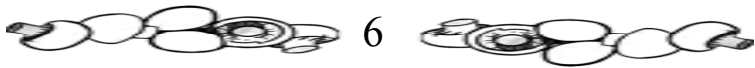
- Андрію Івановичу, якщо вас цікавить мій ресторан, то прошу до столу. Принесіть, будь ласка, меню, - попросив В'ячеслав Миколайович офіціантку.

- У вас тут таке різноманіття! - Андрій Іванович одним поглядом поглинув інформаційний вміст лискучої кремової папки. - Все з грибів?

- У цьому меню - все. Багато рецептів моєї бабусі й мами. Частину я привіз із закордонних подорожей. А деякі - суто мої «винаходи».

- А я в ресторанах і кафе нічого з грибів не бачив... Крім жульєну та грибної юшки «По-волинськи», - продовжив розмову Андрій Іванович.

- Ми готуємо з різних грибів: білих, лисичок. Але найчастіше використовуємо печериці. Я - за здорове харчування. А печериця не містить холестерину. І спектр її мінерального й вітамінного складу -

широкий: калій, кальцій, магній, натрій, залізо, фосфор. І це ще не всі мікроелементи, необхідні для активного здорового життя. Для вегетаріанців печериця - незамінна. Її називають другим м'ясом. Доведено, що вітамін В, якого в них чимало, рятує від головних болів і втоми. А недавно дослідили, що регулярне споживання цього гриба є хорошою профілактикою ракових захворювань. У нашому меню знайдете страви і для романтичної вечері, і для ситного обіду. Наші кухарі можуть запропонувати смакоту для вагітних і мамочок, які годують, оскільки в печерицях - багато білка.

Ще до нашої ери єгиптяни називали гриби їжею богів і фараонів. Вважалося, що вони дарують безсмертя. Простолюд не мав права навіть торкатися до них. Пізніше в Європі печериці стали елітарною їжею. Фараони, європейські монархи та магнати, а тепер і ви, маєте можливість скуштувати унікальні страви з цього незамінного продукту. Не тільки втамувати голод, а й зміцнити своє здоров'я.

- Гарно сказали, - підмітив Андрій Іванович. - Приємно бачити, що і в нашому місті є люди, які багато знають про те, чим займаються.

- Все, переходжу на дієтичне харчування, а то так розпаслась... - продовжила Маргарита, поправляючи спідницю в зоні, прилеглий до талії. - Кажеш, і головного болю не буде? Це точно для мене. Назву страву «АнтиКопилова».

- Вміла би я так готувати, давно б заміж вийшла, - бурмотіла Катя, за порядком кладучи на свою тарілку по добрячій порції кожної страви з фуршетного столу.

- А цей салатик - саме для вас, Андрію Івановичу, - пожартувала Маргарита.- Називається «Мій генерал».

- Якщо з'ім, - зіронізував шеф, - то на ранок прокинуся генералом? Або хоча б полковником?

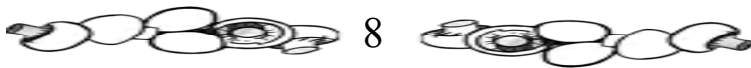
- Та їжте і не сумнівайтесь! - захопив Славко. - Так і буде, якщо перемножаться ваше бажання, потужна енергетика печериць і наші кулінарні здібності..

Салат і справді сподобався прокурору. За хвилину-другу тарілка була порожня. Видно, повірив у чудодійність печериць. Глянувши на здобне личко Андрія Івановича, ніхто не сказав би, що в його раціоні - самі салатики. Проте йому повнота личила. Вона гармонійно нейтралізувала професійно набуті суворість і твердість виразом доброї людини. Колеги навіть не уявляли Андрія Івановича іншим.

Гамір і веселу розмову компанії перервав великий гриб, точніше жіноча фігура в костюмі печериці. Вона швидко підійшла до компанії, роздала кольорові флаери, доповнила їх цукерками. Відступила на два кроки, призупинилась. А за мить зникла серед гостей.

- Це в нас галюцинації від корисних страв? - поцікавилась із гумором Катя. - Чи у вас справді гриби ходять?

Славко взяв флайер і сказав:

- При ресторані відкривається кулінарний клуб. Усі любителі готувати або ж навпаки - споживати, охочі поділитися своїми кулінарними здібностями з іншими або навчитися куховарити можуть його відвідувати. Буде цікаво. Приходьте й усе побачите, - і глянув на Маргариту промовисто, ніби запрошував її особисто.

- Заінтригував! - відповіла вона, поклавши руку на його плече.

Славо помітив когось у протилежному кутку зали:

- Я скоро прийду, треба ще деяких людей пошанувати.

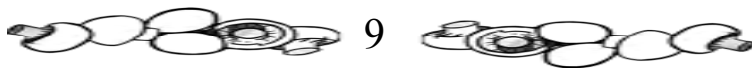
Марго помітила нездорові поповзи Катрусиних пальчиків по цукерковій обгортці й заповнила паузу гаслом:

- Земля - селянам! Вода - матросам! Солодке - дітям! Давай сюди цукерки, а то не можна діту розбавляти солодким, - наказала Марго, забираючи в Каті цукерки. - А от у вас, Андрію Івановичу, відбирати «кеку» не маю права.

- Тримай! - буркнув прокурор і віддав Маргариті цукерки. - Я ж - не дитина...

Біля фуршетного столика, де малеча гралася повітряними кульками, зірваними з вхідних дверей, цукерки відразу знайшли законних споживачів.

- Дякую, тьотю! - почула Маргарита й замислилась. У якусь мить зловила себе на думці, що пора б і їй. Але ж де той, єдиний? Чи то за роботою нема коли, чи то вже смаки не ті. А ще трохи - і взагалі не

буде ні з кого вибирати, ні кому. А «тьотя» відповідатиме і зовнішності, і статусу.

Із цими думками Марго повернулася до веселої компанії. А в голові тельнякало: «Тьотя... Тьотя...»

Глава 2

- Маргарито Валеріївно, вас кличе шеф.

- Дякую, вже біжу! - певно, знову звернення тієї вічної революціонерки Копилової. Коли ж вона заспокоїться? Чому в прокуратурі, у відділі прийому звернень громадян, досі немає посади психіатра? Авторів звернень разів у три поменшало б. А нині то чукча за кимось спостерігає, то двадцять восьмий раз сестри метр землі не поділять. От і кабінет, двері. Обличчя шефа - зібране і злісне. Краще увімкнути субординацію:

- За вашим викликом прибула!

- Заходь. Бери крісло, не стій над душею...

- Що, знову Копилова?

- Яка там Копилова. Гірше. На, читай! - подаючи доbove зведення, продовжив прокурор. - Там підкреслено. Рожевеньким...

- Це ж - «Шевальє де Шампіньон»! Ресторан Славка! Ми там учора були! - здивовано вигукнула Марго.

- Були, були, - пробурмотів начальник. - Всі були, а четверо дітей зраз у лікарні. Харчове отруєння. Ціле місто гуде, а по «три плюс три» вже й сюжет був...

- Так ми ж все їли - і нічого.

- То - ми. А то - діти... Друкуй наказ, будеш вести кримінальне провадження. Міліція вже зареєструвала.

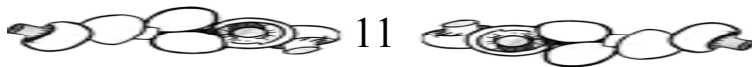
- Чому я? - незадоволено запитала Маргарита.

- Тому що разом з обов'язковими в таких ситуаціях паперами починають проходити необов'язкові. От слуга народний заметушився. Сам капіталець збив на фальшивій горілці і спав спокійно, а зранку апетит і сон втратив - за народне здоров'я злякався. Депутатський запит накатав. Вимагає негайно закрити ресторан та всі об'єкти, що постачали до нього гриби.

- Та його теща тримає кілька птахофабрик!

- Правильно. І коли люди почали купувати печериці - закупка курятини трохи впала. А тут - така можливість прибрати конкурента нашими руками! Можемо ми бути дялькою на мотузочку в отакого, хай він навіть і три рази депутат? Та й Славко твій не виглядає ідіотом, який вже в перший день роботи ресторану викинув би на стіл щось прострочене чи неякісне. А хто, як не подруга дитинства, буде рити, поки не наріє справжніх фактів, а не того, що нам підсовують? Зрозуміла?

- Яволь!

«От і будь мудра! - накинулась думка на сходах. - Я тепер - сторона обвинувачення, а Славко як власник ресторану - сторона захисту. Виходить так. Але професіоналізм ще не означає категоричну необхідність зробити людину винною та засудити її. Навпаки, закон говорить, що саме прокуратура покликана захищати права, свободи та інтереси людини. Значить, якщо Славко не винен, то й судити його не можна. Треба у всьому розібратися. Якщо Славко - дійсно товариш, то зрозуміє, має зрозуміти. А я повинна все-таки виконувати свої службові обов'язки і не абияк, а належним чином. На мене молодь рівняється, люди дивляться. Погони зобов'язують», - із такими думками Маргарита просиділа півтори години, поки не подзвонив прокурор.

- Зробила наказ?

- За десять хвилин буде.

- Давай скоріше. Треба призначити експертизу. До речі, обов'язково признач перевірку санепідемстанції. Гриби ж все-таки.

Вже ближче до обідньої перерви в кабінеті Маргарити Валеріївни стояли слідчий міліції та начальник слідчого відділу, тримаючи під рукою тонку папочку з першими матеріалами кримінального провадження.

Визначивши, які експертизи треба призначити, разом склавши перелік питань, слідчий і його начальник без жодної емоції на обличчях подалися з кабінету.

Марго, не відчуваючи за потоком подій та думок голоду, замість перекусити вирішила в обідню перерву надрукувати вимогу в санстанцію

на проведення позапланової перевірки, сподіваючись одразу після обіду підписати її й направити.

Глава 3

- Ну що, ти не передумала? - зазирнувши в кабінет подруги, перепитала Катя.

- Куди?

- На тобі, допрацювалася.

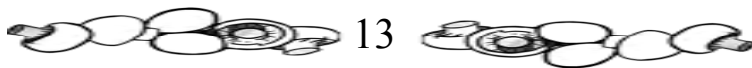
- А-а... Ти про ресторан. Народні обранці велять мені закрити його і зрівняти з землею.

- Як закрити? Є підстави?

- Підстав нема. Але є факт отруєння. Чекаю результатів перевірки.

- Ми ж не по роботі прийдемо, а нас, можна сказати, інтерес приведе. Наприклад, мій робочий день завершується в шість п'ятнадцять. Все, що пізніше, - особисте життя. Прикинь, я готуватиму, а ти куштуватимеш. Тобі ж нічого навіть робити не треба буде. А ще я тобі нагадаю, що це - чудовий привід познайомитися з цікавими чоловіками, а не новими кримінальними провадженнями. Давай, скидай свою форму, вдягай спідницю. Знімай з личка «патрет майора» і пішли. Вже за сім.

- Зараз, чекай. Допишу доповідню і йдемо. Тільки нікому нічого не кажи. Добре?

- Давай, чекаю.

При вході до ресторану з привітною посмішкою чекав Славко в компанії двох ще молодих чоловіків. Стильний вигляд його співрозмовників свідчив про їхнє високе соціальне становище й безбідне існування. Розумні, але не втомлені кабінетною роботою, обличчя посміхались дівчатам.

- Директор, привіт! У мене до тебе розмова, - підійшовши до Слави й узявши його під руку, шепнула Марго.

- Розмова - пізніше. Я вас із друзями познайомлю. Хороші хлопці. Але зробіть простіші обличчя, а то теорія Ломброзо у вас на лобі аж світитися.

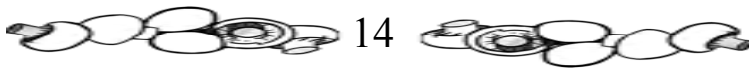
- Все так страшно?

- Ну не страшно, а видно... відбиток інтелектуальної праці й кабінетного існування, - пожартував Славко.

- Бачиш, вже і спідниця не допомагає, - глибоко зітхнувши, прошепотіла Марго.

- Це - моя хороша й дуже симпатична подруга Марго, а це - її подруга Катя. Діма і Микола - мої товариші. Дмитро Олександрович - керівник обласної філії страхової компанії, а Микола Васильович - бізнесмен.

Марго в цей час штурхнула Славка: не кажи, мовляв, де ми працюємо, не залякуй людей.

Славко елегантним порухом руки запросив друзів до ресторану.

- Ну і де тут кухня? Де стіл? Приємні розмови? - заочуючи уявні рукави, запитала Марго.

- Пропоную спочатку страви, а потім - приємна вечеря і ще приємніше спілкування, - підтримала свою подругу Катя.

Любителі готувати й охочі навчитися цього тонкого мистецтва вже купчилися на кухні довкола шеф-кухаря ресторану, приглядаючись до майстер-класу. До них приєдналася і Катя, яка стала однією з трьох жінок в оточенні одинадцяти мужчин.

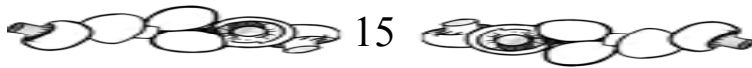
Більшість присутніх жінок у вишуканих вечірніх сукнях чекали своїх кавалерів за столиками, спілкуючись і роздивляючись меню. Ті, хто прийшли вперше, роздивлялися інтер'єр ресторану, гуляючи залом із бокалами вина.

Маргарита присіла за невеличкий круглий столик у напівтемному кутку біля роаяля.

Дмитро й Микола відразу склали їй компанію. Вони, відгукнувшись на запрошення товариша, прийшли сюди не готувати і не їсти, а просто цікаво провести вечір.

- Така гарна жінка і сама? - стандартною фразою почав розмову Дмитро.

- Марго чула таке разів зо двадцять-тридцять на рік. Але давненько вже не пропонували «будь моєю дружиною». Чергове запитання як завжди не викликало в Маргарити жодної реакції.

- Уже не сама, - відповіла вона, намагаючись не виказати себе. - Мені взагалі сумно не буває. А у вашій компанії - тим більше.

- Чому ж Славко приховував від нас таких подруг? - привітно усміхався Микола.

Марго і таке чула не раз. А в голові крутилося: «Спочатку питають, чому Славко приховує, а потім - самі ховаються. Як мені це набридло. Але ж не всі однакові». Хоча кожне знайомство до переконань Маргарити вносило ще більшу невпевненість. «Один із них точно одружений, інший - також не факт, що самотній».

- Одружені? - Марго вдарила запитанням впритул і пригубила свою улюблену віденську каву, щоб підкреслити завислу паузу.

Дмитро перший вийшов зі ступору, продовжив розмову:

- Були.

«Були вчора і будемо завтра, а сьогодні - рекламна пауза», - скептично подумала Маргарита.

- Як вечір? - підійшовши до столика, поцікавився Славко.

- Добре, але кавою не наїсишся. Де там наш кулінар? - запитала Маргарита і встала зі стільця.

Три захоплені чоловічі погляди схрестилися на ній, як театральні прожектори. Маргарита на мить знітилась. Але велике дзеркало в різьбленій рамі підказало їй причину цього захоплення. Світло настінної лампи вималювало її силует, підкресливши досконалі жіночі форми. Каштанове волосся, підібране догори, відкрило високу шию.

Сережки з маленькими бірюзовими камінчиками зробили очі ще більш пронизливими і глибокими. Невеликі, але природно пухкенькі губки, відблиснули кораловими переливами. Філіжаночка кави в напівголених руках довершила образ елегантної красуні з рисами аристократки.

Добрі півхвилини Маргарита шкірою відчувала оту хвилию, яка захлиснула всіх трьох мужчин за столиком. Хвилию бажання заволодіти нею на сьогодні, на вечір, а може й на ніч...

Катруся перехопила її погляд, кивком показала: вже йду. Все, хлопчики, шоу скінчилося.

- Ти справді - не така! - шепнув у вухо Славко, тільки-но Маргарита знову присіла за столик.

- Яка - «не така»?

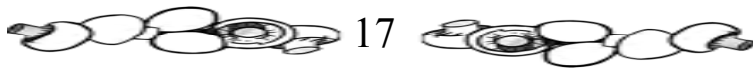
- Ну не така. Ти - така... - ледь стримуючись, щоб не обмовитись про професію Маргаритки, продовжив Славко. - Не така, як завжди.

- Я завжди така. Треба просто вміти вчасно побачити! - віджартувалася Маргарита. - А зараз ти мені потрібен без свідків на кілька хвилин.

Відвівши за руку друга вбік, Марго спитала:

- Ти знаєш, що за фактом?...

- Знаю! - перебив її Славко. - Не хвилюйся, все нормально. Я вже всю продукцію сам перевірів, всі документи є. Чого мені боятися? Я, правда, ще сам з'ясовую, що могло стати причиною отруєння. Спілкувався з батьками дітей. До речі, з ними все нормально.

Відшкодував вартість лікування і трохи моральної шкоди. А те, що я зараз - єдиний підозрюваний, то це - питання часу. Добре, що все з дітьми обійшлося.

- А ти знаєш, що провадження доручили вести мені? - дещо здивовано й неочікувано запитала Марго.

- Це ж не переоре нашої дружби?

- Та не хотілося б. Але поки що її варто обмежити.

Маргарита побачила, що її слова ніби в серце вкололи Славу. Але ж і лікар часом мусить зробити боляче... Намагаючись завершити неприємну для нього розмову, він спробував змінити тему:

- Діма і Коля - справді хороші хлопці. При грошах, при статусі...

- В «Однокласниках»? - вишкірилась Маргарита.

- Та ні, по життю. Микола, до речі, - розведений, живе сам. Але чомусь не хоче одружуватися вдруге. Як на мене, то він, як і більшість чоловіків, просто боїться відповідальності, обмеження свободи й закоханості. Останнє практично породжує перші дві речі. Часто чоловіки називають це підкаблучництвом.

- Вони плутають кохання і підкаблучництво. Бо підкаблучництво передбачає добровільний перехід чоловіка в підпорядкований стан, а значить і певну його слабкість. А от справжнє кохання передбачає вольові дії чоловіка, спрямовані на те, щоб робити жінці добро, і аж ніяк не обмежує його дій і свободи. У цьому випадку він добровільно бере на себе відповідальність. І за себе, і за неї. А при мудрій

жінці - нічого боятися. Вона сама ніколи не допустить, щоб її чоловіка називали підкаблучником, - підсумувала Маргарита.

- Не знаю, можливо, твоя правда. Але ж де взяти таку жінку?

- Не варто думати про жінок, що вони - всі однакові, хитрі, самозакохані. Що, хіба ж не так ви про нас говорите, особливо коли жінка красива? Думай головою, дивися очима й відчувай серцем, а не роби ці три речі одним місцем одночасно. І не помилишся.

Катя вже на стіл накрила, ходімо. Я, наприклад, - після роботи. І зараз більше хочу їсти, ніж говорити.

Славко, обмірковуючи сказане, пішов за Маргаритою.

- Там-та-ра-рам! - Катя демонстративно поставила перед Маргариткою канапки з помідорами та печерицями. - Страва перша - особисто для найгоłodнішої. Цей вишуканий бутерброд може забезпечити гарний настрій на цілий день. «Сніданок майора»!

- А це, прошу, для всіх, - розставляючи тарілки, Катя озвучувала назви: закуска «Право вибору», ньокі «Щастя офіцера».

За бокалом білого вина і під таку закуску розмова складалася сама собою. Катя, примостившись між Дмитром і Миколою, щебетала про все, що знала і не знала, про те, що згадала, висловлюючи власну думку. Славко не зводив очей з Маргарити. Коли бокали наполовину спорожніли, а Катя вислухала кілька компліментів своїй кулінарній майстерності, Маргарита взяла подругу за руку і повела до виходу.

- Чого ми так рано йдемо? - сідаючи в «Сітроен» Марго, невдоволено запитувала Катя, сподіваючись затриматися «до останнього клієнта», - мені хлопці такі прикольні.

- Знайшла хлопців... Один - одружений, другий - розведений боягуз.

- А директор?

- А з ним я взагалі зобов'язана обмежити спілкування. Служба вимагає, - продовжувала розмову Маргарита, ще раз переконуючи себе, що правильно зробила, коли пішла «за англійським звичаєм».

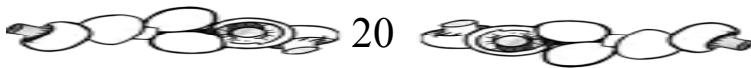
- У тебе в голові одне: робота!

- А в тебе - інше. Але теж одне. Мені справді завтра на службу, а роботи - непочатий край. Зранку ще щось навалиться. Наступного разу проси номер мобільного телефону в Миколи. Він, принаймні, розведений. Але хоч трошки світла в кінці тунелю, - пожартувала Марго, зупинивши «Сітроен» біля під'їзду Каті.

- До завтра. Па.

Глава 4

Вже о восьмій ранку безперервне стукотіння пальців по клавіатурі пролунало від дверей кабінету Маргарити аж до входу в прокуратуру. У приміщенні робочий день почався у трьох людей: охоронця, прибиральниці та Маргарити Валеріївни.

«Сьогодні санстанція має дати результати перевірки. Міліція забрала і висновки експертиз. Значить відповіді на питання близько. І це добре, бо невідомість не давала ні спати ночами, ні вдень робити іншу роботу, окрім цієї», - роздумувала Маргарита над справою, розкриття якої з кожним днем ставало для неї все більш принциповим.

О десятій годині тридцять хвилин ранку за київським літнім часом у дверях кабінету показалися обличчя слідчого та його начальника. Це, напевно, єдиний випадок, коли їхній присутності Марго зраділа.

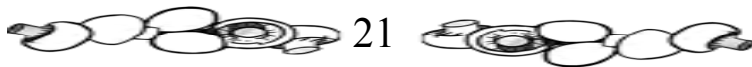
- Проходьте, доброго дня. Давайте матеріали.

- Он тут висновки, - слідчий поклав матеріали на стіл перед Маргаритою Валеріївною, відкривши їх на потрібних сторінках.

- Значить, основна причина - отруєння ботулотоксином. А могли бути й летальні наслідки. Дякувати Богу, все обійшлося. Харчове отруєння грибами можна виключити. Маємо справу із умислом. Ви опитали людей, які були на презентації ресторану?

- Тих, кого знайшли. Але жоден із них на стан здоров'я не скаржиться, хоча їли практично всі страви з меню. Жодних підозрілих також ніхто не бачив.

- Якась страва була з отрутою. Тільки от кому воно треба і навіщо? Ідіть працюйте, шукайте, опитуйте. Перевірте аналогічні випадки. Шукайте сліди. Хоч якісь. Будемо відштовхуватися від них. Як щось буде відомо, відразу дзвонить. Так, щоб мали на увазі, справа на особистому контролі в Генерального прокурора.

- Маргарито Валеріївно, пошта, - зайшла спеціаліст із великою папкою, розбухлою від паперів, ледь розминувшись у дверях із представниками виконавчої гілки влади.

- А матеріали санстанції є?

- Щось таке я бачила, подивіться самі.

Марго покvapно переглянула всю пошту, шукаючи акт перевірки. Швиденько пробігши очима по акту, а потім ще раз і, зупинившись на заключній його частині, вибігла з кабінету до приймальної керівництва.

- Ось, Андрію Івановичу, дивіться. Жодних підстав закривати ресторан немає. Перевірка ніяких істотних порушень не встановила, - Марго подала начальникові акт перевірки.

- Я бачив. Міліція була?

- Була і пішла.

- Що кажуть висновки експертиз?

- Що отруєння сталося внаслідок дії ботулотоксину. Інших слідів нема.

- А треба, щоб були!

- Шукаємо.

- Друга свого допитувала?

- Допитувати його як підозрюваного зарано. А допитавши як свідка, не можна буде допитати як підозрюваного. Кодекс забороняє. Сьогодні він буде в мене. Поговорю, може щось розкаже з урахуванням результатів експертиз.

У кабінеті Маргарити Славко поведився скуто, ніби відчував страх і навіть провину в чомусь. Але таке відчуття виникало майже в кожного, хто побував у стінах прокуратури. Сміливо, ніби вдома, почувалася тільки Копилова.

- Сюди просто так не викликають, - почав розмову Славко. - І не шуткують.

- Я - по справі, - відповіла Маргарита й подала йому копію висновків для ознайомлення.

- У мене - дуже суворий контроль продуктів і кухні. Гриби завозимо з одного місця, зразу від виробника. Маю всі документи. Ось копії, - подав цілу паку паперу. - А труїти когось мені і в страшному сні не снилось.

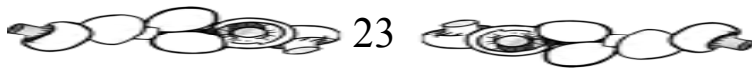
- Я знаю, знаю. Треба щоб ти мені допоміг у всьому розібратися. Когось хотіли отруїти. Обстановку для цього вибрали ідеальну. Натовп, безліч їжі й жодних слідів. Маєш розумного ворога. Він тобі авторитет і нерви добряче попсував.

- Думав, що не маю.. А тепер виходить, що таки є.

- Це хтось із твого оточення. Заздрість часто буває могутнішою за повагу і дружбу.

- Маргариточко, хоч ти віриш, що це не я?

- Вірю.

Глава 5

- Маргарито Валеріївно, ви захворіли? - поцікавився Андрій Іванович, викликавши її зранку в кабінет.

- Ні. Просто сьогодні майже не спала.

- Розумію. Молодість, - іронічно всміхнувся начальник. Маргарита, підвівши погляд, не відповіла нічого. Службовий етикет не дозволяв заперечувати керівництву, тим більше щодо таких дрібниць. Йї і раніше за роботою було не до особистого життя, а зараз - тим паче.

- Що там із провадженням?

- Поки що нічого.

- Терміни тиснуть, в мене вже з області цікавились. Викликай слідчого, нехай усіх допитає. У вас, - подивившись демонстративно на годинник, продовжив Андрій Іванович, - часу тижні два, до кінця місяця. Іди, працюй.

- Добре! - все, що змогла відповісти Маргарита, виходячи з кабінету шефа.

«А в мене часу ще менше», - думала вона дорогою до робочого місця.

Зайшовши в кабінет, схопила сумочку й помчала до експертів, щоб розібратися в причинах отруєння. Може, вони підкажуть шлях подальшого розслідування.

Влаштувавшись у м'якому кріслі в кабінеті експерта й діставши аркуш паперу з питаннями, які встигла накидати ще зранку, Марго

розпочала розмову. Спілкування з експертом було не тільки приемним, а й цікавим. Олександр Васильович виявився ерудованим чоловіком. Марго лише час від часу кивала, погоджуючись зі словами експерта.

- Напевно, ви читали книжки про Шерлока Холмса? Принаймні повинні були читати в силу професії. Зловмисники минулих століть частенько додавали ботулотоксин у призначену жертві їжу. Отрута потрапляє у кров і діє на головний мозок, спочатку паралізуючи м'язи, потім - дихальну систему. І, як наслідок, - людина помирає від задухи. Правда, при своєчасній медичній допомозі її можна врятувати. Ви могли наочно спостерігати дію цієї отрути в детективних фільмах.

- Ага...

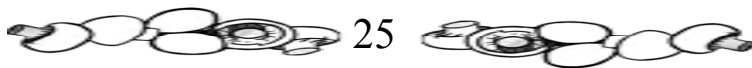
- Так-от, це - одна з найпоширеніших отрут. Збудником ботулізму може бути клостридій, який часом трапляється в консервованій їжі. Дев'яносто відсотків отруєнь зафіксовані у випадку споживання саме консервованих грибів. А в малесеньких дозах ботулотоксин використовують у ботоксних ін'єкціях. Тому його і не важко дістати.

- А де?

- Та навіть через Інтернет.

- Виходить, зловмисник мав чіткий план і прагнув когось отруїти, цим самим підставивши директора ресторану. Принаймні, мені так здається.

- Потенційні постачальники цієї речовини в нашому місті мені не відомі, але спробуйте перевірити через Інтернет. Замовте щось...

- Дуже дякую! Ви мені і так вже допомогли.
- Якщо потрібно щось, дзвоніть, буду радий поспілкуватися. Із таким прокурором можна і приємно говорити, - попрощався Олександр Васильович, провівши Маргариту.

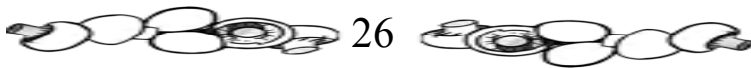
Вийшовши від експерта, Марго відразу поїхала в лікарню до дітей. Все більше сумнівалася, що вони споживали страви з грибів, а тим паче консервованих.

У коридорі зустріла лікаря і, привітавшись, повідомила ціль свого візиту й перейшла до розмови.

- Ще день-два - і дівчора буде вдома. Все обійшлося. Треба дякувати бригаді швидкої допомоги, котра чергувала на відкритті ресторану, і В'ячеславові Миколайовичу, який допоміг із медикаментами. А що там зі справою? Когось знайшли?

- Та ні, ще шукаю. Хотіла дещо з'ясувати. Маю окремі думки з цього приводу. І вони здаються мені найбільш правильними.

- До речі, якщо вас цікавить, чим отруїли дітей, то можу сказати, що точно не грибами. Вони їх не їли. Я не просто розпитав кожну дитину, а попросив лабораторію зробити ретельний аналіз дитячої несподіванки. Грибний хітин ніколи не розкладається повністю, особливо дитячим організмом. Але в жодному зразку хітину не виявили. Грибів діти не їли. А от на цукерки, які всі, як один, куштували на відкритті, зверніть увагу.

Маргариту як окропом ошпарило! Це ж вона власними руками роздала жменю цукерок цим діткам. Значить... або хтось хотів підставити її, або ж... Страшно навіть думати, але...

- Вам недобре? - підтримуючи за лікоть, запитав лікар.

- Все нормально. Дякую! Дуже вам дякую за інформацію. Діток я зачіпати не буду, нехай видужують і скоріше роз'їжджаються по домівках до мам. Ще раз дякую! - Марго покvapно покинула відділення лікарні й рушила на роботу.

Тепер приводів для роздумів - занадто багато. Але всі вони давали можливість будувати нові версії та моделювати дії зловмисника. Після спілкування з експертом і відвідування лікарні Марго мусить перетрясти не лише Славкових знайомих, але й своїх. Бо ж за логікою складається так, що хотіли отруїти саме її. У думці крутилися обличчя, прізвиська, події. Та включити до списку підозрюваних хоч когось із тих, кого згадала, Маргарита так і не наважилася.

Глава 6

- Чого ніколи не буває в жіночій сумочці? - риторично й пафосно спитала Катя. Вивернула вміст свого бежевого шкіряного чуда на робочий стіл і сама собі відповіла: - Порядку. Ну що ж... Проведемо самообшук, повигрибаємо непотріб.

- Як там у клубі? - підтримала салонну розмову Марго. - Що там Славко?

- А ти йому не дзвонила? - запитанням на запитання відповіла Катя, складаючи на акуратний стосик папірчики з телефонами, візитки, нотатки, залишки від ручок і відкриті упаковки «Діролу».

- І не буду! Ми - по різні боки одного кодексу. Кримінального, - жартома додала Марго.

- Мені здалося, що він минулого разу був на нашому боці, та дуже далеко. Він і сам хоче розплутати цей випадок, але ще більше заплутується.

- Ясно.

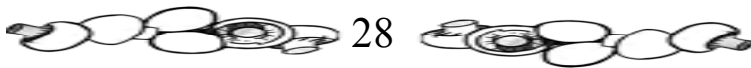
- Пішли повечеряємо. Я домовилася зустрітися з Миколою.

- З тобою на побачення? - посміхалась Марго.

- Ще раз повторюю: вечеряти і розвіятись. Ідемо.

- Хіба тільки повечеряти, а то вдома навіть мишам нічого їсти. Щось я взагалі останнім часом запрацювалася... - і враз стрепенулася, розгледівши в пальцях золотисто-зелений блиск цукеркового фантика. - Агов, подруго! Домовились зі мною про спільну дієту, а самі далі цукерки жеремо?

- Та це фантик ще з відкриття Славкового ресторану. Я одну цукерочку встигла з'їсти... А фантик не було куди викинути - от і лишила в сумочці.

- Дай сюди! - Маргарита шарпнула з шухляди столу файллик, розкрила його. - Кидай.

- Що це ти робиш? - здивувалася Катя.

- Повішу на отой цвяшок. Як речовий доказ твоєї ненажерності й моєї наївності. От тепер можна і в ресторан. Може, Микола що підкаже. Тільки зразу домовимось: недовго.

Зайшовши в ресторан, Марго відразу поринула в спогади. Микола вже чекав дівчат і, піднявши руку, гукнув їх.

- Славка немає? - запитала Марго, підійшовши до столика. - До речі, мої вітання!

- Ні, сьогодні я його не бачив. Зараз наберу, - відповідав Микола, дістаючи з кишені мобільний телефон.

- Не треба. Я повечеряю - і додому. Щось зовсім виснажилась, буду відпочивати.

- Юлю, мені, будь ласка, фруктовий чай і... у вас є такі прикольні бутербродики з грибною пастою. А вам що, дівчата?

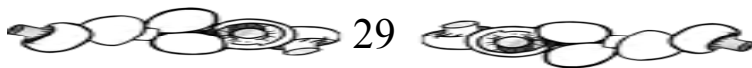
- Мені, будь ласка... - глянувши на офіціантку, Марго замовкла від здивування. - Привіт, Юлю! Ти тут працюєш?

- Віднедавна, - спокійно, хоч і трохи розгублено, відповіла та.

- Бачу, ви знайомі? - поцікавився Микола.

- Ми колись жили в сусідніх під'їздах, спілкувалися, гралися, можна сказати - товаришували певний час.

Юля стояла мовчки, міцно затиснувши в руці блокнот і ручку.

- Тобі можна до нас?
- Ні! - коротко й різко відповіла Маргариті.
- Та розслабся! - запропонував Микола. - Зараз подзвонимо В'ячеславові Миколайовичу, запитаємо. Тим більше, як я розумію, ви давно не бачились, є про що поговорити..
- А.. Ось і той самий В'ячеслав Миколайович.
- Славко ще не встиг увійти, як побачив Маргариту. Здавалося, що від емоцій він забув усі слова, які знав до цього часу.
- Товариш директор, ми запрошуємо до нас Юлю, а вона вас боїться,
- звернувся до Славка Микола. - Будь ласка, відпустіть її на годинку до нас. Коротше, хтось є на підміні?
- Славко ствердно кивнув головою, поглядаючи то на Юлю, то на Маргариту.
- Я зараз принесу замовлення і підсяду, - кивнула Юля.
- Славко, доставивши стілець від сусіднього столика, сів ближче до Маргарити. Марго стішилась, але не виказала себе. Не мала права давати жодних надій ні собі, ні Славкові.
- Ми вже давно знайомі. Юлю я взяв на роботу по старій дружбі. Попрацює офіціанткою, а після завершення курсів кухарів будемо випробовувати її здібності на кухні.
- А як ви з нею познайомилися? - запитала Марго.
- На тому самому кулінарному конкурсі, завдяки якому ми тут збираємося. Він дозволив мені виконати мою дитячу мрію: відкрити цей

ресторан. Юля, на жаль не пройшла відбіркового туру. Я їй пообіцяв, що коли відкрию ресторан, то обов'язково візьму до себе.

- А ось і Юля з нашим замовленням. Давай, приєднуйся, розкажуй! - запитала Маргарита.

- Цікаво зустрітися через стільки років. От дивлюся на вас - і розумію, що вже давно всі не діти, а самодостатні особистості, із певним життєвим досвідом за плечима, - продовжив розмову Славко.

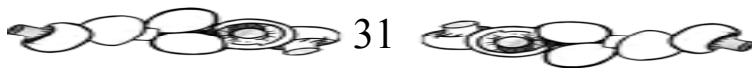
- Хто міг подумати, що такий боязкий, білобрисий та ще й в окулярах хлопчина стане власником ресторану і таким солідним мужчиною, - підкинула Марго.

- А ти стала такою красивою. Але чого тебе понесло в прокуратуру? - усміхався Славко.

- Дякую за комплімент! Головне в житті - робити те, що подобається. Єдине... - замовкла Маргарита, задумавшись над ситуацією, яка склалася нині.

- А ти де працювала до цього? - запитала Маргарита Юлю.

- Спочатку - заміж... Так і не закінчила навчання. Потім, як це в наш час стандартно буває, - нещасливе сімейне життя, розлучення, безробіття, безгрошів'я. Працювала то там, то там. Скрізь мене поносило, - опутивши очі, неохоче розповідала Юля. - Ось і занесло на конкурс. Думала, щось виграю, розбагатію. Але і тут не поталанило, - Юліні слова, як і її вигляд, викликали в присутніх лише співчуття. З-під масивно нафарбованих вій пронизливо дивилися зелені очі. Вони

були гарні, та здавалися втомленими, без вогника. Її природну красу якось складало прибране у хвіст рожево-каштанове волосся і непристойно яскравий макіяж.

- За зустріч! - піднявши келих, ніби запрошуючи до столу, промовив Славко.

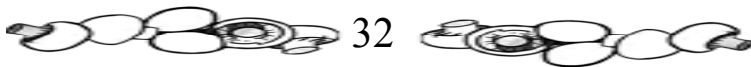
- А я пропоную додати: за все добре! - вигукнула посміхаючись Катя.

Славко вкотре не слухав подальшої розмови - просто занурився в присутність Маргарити. Втім і вона раділа зустрічі. Не могла себе зрозуміти, втамувати переживання й відчуття. Чи то вимушена відстань між ними змушувала її постійно думати про нього, чи то знову жалість, чи думки про неможливість спільного майбутнього. Їй як ніколи хотілося просто покласти голову йому на плече й ніжно обійняти за шию.

Очі Славка переливалися то сумом, то жаром, то бажаннями. Але тільки-но їхні погляди зустрічалися, вони їх одразу перекидали в протилежні кутки залу.

Юля в цей час ловила погляд Слави й поправляла свою напівпрозору блузку, опускаючи очі, намагалася скерувати його погляд на глибоке декольте.

Маргарита подумки посміхалася.

Глава 7

Марго знову прийшла на роботу ще перед восьмою. Втупившись у монітор кабінетного комп'ютера, продовжувала аналізувати коло своїх знайомих. Була готова провести ще одну безсонну ніч, аби вона тільки дала результати постійних роздумів.

В її уяві постійно поставали шоколадні цукерки в кольорових блискучих обгортках.

Треба відшукати жінку, яка в костюмі гриба роздавала на презентації цукерки. З'ясувати, де їх узяла. Маргарита вирішила сама знайти «печерицю» і поговорити з нею.

- Так, Рито, слухаю, - радісно обізвався Славко вже після першого дзвінка.

- Їдь до мене, є розмова.

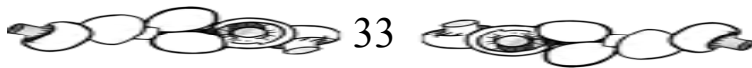
- Хвилину за п'ятнадцять, максимум двадцять, - відповів Слава.

- Ти в порядку? - перше, чим поцікавилась Марго при зустрічі.

- Ну-у-у, так, - відповів розгублено Славко.

- Слухай уважно. Ти просто повинен мені допомогти. Постараюсь коротко й дохідливо. Діти швидше за все отруїлися не грибами. Отруєння пішло через цукерки. Ті самі «Ромашки», які дала їм я.

Славко здивовано глянув на Маргариту, але промовчав, слухаючи далі.

- Ці цукерки, якщо ти пам'ятаєш, мені на презентації разом із флаєром дала жінка в костюмі гриба. Хто вона? Де працює? З ким спілкується?

- Ти маєш на увазі ту велику печерицю, що роздавала флаєри? То це ж - Юлька. Це я їй запропонував таку роботу... Вона погодилася... Заплатив немало.

- А звідки в неї могли взятися цукерки з ботулотоксиною начинкою? Очевидно, дав хтось із твого оточення. Чи з мого? Одним словом - з нашого!

- Взагалі-то цукерки привіз Михайло Петрович, адміністратор ресторану. Ми спеціально на презентацію свіжих на фабриці замовили. А де вона взяла отруєні - і гадки не маю.

- До вас можна? - у напіввідчинених дверях показався ніс, а потім і весь начальник слідчого відділу міліції.

- Проходьте. Ви взяли матеріали?

- Так-так. Звичайно.

- В'ячеслав Миколайович, я тобі передзвону. Подумай, будь ласка, над моїм запитанням, - буркнула, намагаючись не демонструвати їхніх стосунків та свого ставлення до Славка перед працівниками міліції.

- Я зразу - на роботу. Перетрясу всі документи щодо поставки цукерок. Просто в голові не вкладається... І щось не сходиться.

- Ви перевірили всі замовлення ботулотоксину? - гортаючи матеріали кримінального провадження, запитала Марго слідчого.

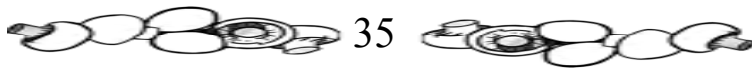
- Так точно, Маргарито Валеріївно. За останні шість місяців було одне замовлення з доставкою на квартиру. Видно, у нас не так часто людей трують, - похмуро пожартував начальник слідчого відділу. - Дільничний виходив за встановленою адресою, але ніхто двері не відчинив.

- А хто там прописаний і проживає, ви з'ясували?
- Ще поки не з'ясували.
- А до кого тоді ходив дільничний?
- Маргарито Валеріївно, зараз усе зробимо.
- Зробили супровідну на матеріали, як я казала?
- Так точно.
- Я їх поки що в себе залишу і ще раз вивчу.

- Маргарито, привіт! - почувся в телефоні бадьорий голос Славка, значно бадьоріший, ніж зранку. - Ти не пригадаєш, які саме цукерки тобі дала Юля?

- Мені й пригадувати не треба.
- Зможеш приїхати? - скориставшись ситуацією, запитав Славко.
- В обід на кілька хвилин.
- Добре, чекаю.

Славко зустрів Маргариту біля дверей, провів до кабінки.

- Тут ніхто не буде заважати. Я тобі замовив трохи перекусити. А заодно й поговоримо, щоб не займати твого дорогоцінного часу. Ти їж. Дивися, оце накладні на поставку цукерок. Отут я взяв кілька штукоч, залишився один ящик, - і висипав на стіл жменю цукерок «Червоний мак».

- Але ж це не вони!

- Інших нема і бути не могло. Замовляли тільки ці. От папери.

- А хто ж видавав?

- Я ж кажу: адміністратор. Ти їж, не відволікайся. Я з адміністратором спілкувався. Він видавав тільки цукерки з ящиків. Інших ніхто не приносив. І взагалі їх просто не було.

- Тоді поясни мені, звідки взялось оце! - Маргарита витягла з сумочки файллик із фантиком. - Фантик від «Ромашки»!

- Значить, потрібно з'ясувати, хто їх дав Юлі.

- Виходить, що так. Тобі треба з нею поспілкуватись.

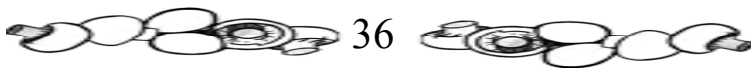
- То клич, поговоримо.

- Вона сьогодні працює в другу зміну.

- Тоді я допиваю каву й біжу на роботу. Давай їй телефон.

Славко знайшов у телефонній книзі свого мобільного номер Юлі й продикував його.

- Дякую! Полетіла! - відповіла вона, посміхнувшись у відповідь на сумний погляд Слави.

Глава 8

Увечері Марго вирішила таки зайти у Славків ресторан. Треба було ще раз передивитися всі документи. Дорогою до ресторану вирішила особисто перевірити адресу, на яку доставили замовлений ботулотоксин.

Зразу після дзвінка двері відчинила літня жінка в синьому вельветовому халаті. Обличчя її видалося знайомим, але Марго не зразу згадала - звідки.

- Рита? - здивовано підмітила жінка.

- Рита! - відповіла, перебираючи в пам'яті обличчя.

- Рито, я - Тамара Андріївна, мама Юлі!

- Тьотя Тома? Таки багаті будете! Не впізнала, - поки що перспективами багатства у квартирі навіть не пахло, а впізнати у вимученій життям жінці колишню веселу й галасливу тьотю Тому було таки непросто.

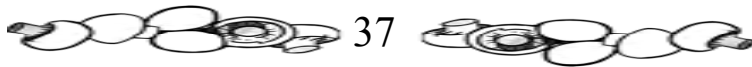
- Проходь. А що тебе сюди привело?

- Робота, - відповідала Марго, одночасно думаючи, як пояснити ситуацію, не прояснюючи її .

- Як ти? Де ти?

- Працюю в прокуратурі. По суті служба мене сюди і привела.

Здається, Тамара Андріївна злякалась. Ну не могла наша пенсіонерка, вимучена життям, на старості літ подумати, що буде мати справу з прокуратурою.

- Я, здається, нічого нікому поганого не зробила, - здивовано промовила вона.

- Ви мені скажіть одне: через Інтернет останнім часом ніяких речовин не замовляли?

- Ти думаєш, що я - наркоманка? - перелякано запитала тьотя Тома.

- Наркоманами не ми займаємось.

- Дитино, я життя прожила, а в комп'ютері як не тямлю, так і не тямлю.

- Хто з вами ще проживає.

- Нікого.

- А Юля?

- Ні, вона як пішла у шістнадцять із хати, так і не повернулася. Часом заходить, особливо, як треба грошей. Допмагаю, чим можу.

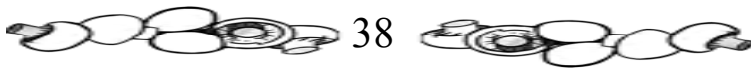
- А кур'єр вам нічого не приносив?

- Місяць тому, можливо, більше, точно не скажу, щось передали для Юлі. Я розписалася в повідомленні, а пакунок віддала їй. Забрала й пішла.

- Дякую вам. Будьте здорові!

- А чай? - встигнула гукнути Тамара Андріївна вслід Маргариті, але та вже бігла сходами до машини.

І «Сітроенчик» котився весело й швидко, як ситий коник, і начальник слідчого відділу зреагував на Ритин дзвіночок спритно й розторопно.

Марго, зайшовши в ресторан, одразу вибрала свій улюблений столик біля роаяля і присіла за нього. Замовила віденську каву. Почекала, поки за дальнім столиком вмястяться двоє хлопців зі специфічно широкими плечима. І тільки тоді дозволила собі озирнутися на дзвінкий пронизливий сміх, який лунав наввипередки з легкою романтичною музикою з протилежного кінця зали.

Юля щось весело розповідала директорові закладу, переходячи то на щebetання, то на сміх, то на повискування. Славко у відповідь привітно посміхався, часом включаючись у розмову.

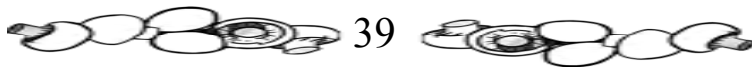
Всередині в Маргаритки ніби Везувій прокинувся. Вона раптом зловила себе на ревнощах. Давно такого не відчувала. А те, що було, забулося. Саме ревнощі зруйнували її стосунки з коханим. Це вона усвідомлювала зараз, а в той час була неконтрольованість, яка змушувала підозрювати і звинувачувати того, кого любила. Відтоді Марго вирішила в таких випадках мовчати, вгамовуючи себе, і не піддаватися згубному впливові. Проте з того часу нічого подібного і не відчувала.

- Привіт! Прошу вибачення, що перебиваю вашу приємну розмову, - іронічно промовила, стрімким кроком підійшовши до столика.

- Та ні, ні! - відповів радісно Славко.

Юля посміхнулася і промовчала.

- Ти мені потрібна. Можна на кілька хвилин? - звернулася Марго.

- Я піду гляну, що там у мене на кухні робиться. Щось для нас замовлю. Славко направився в сторону бару, залишивши дівчат наодинці.

- Скажи, де ти взяла цукерки, які дала мені на відкритті ресторану?! - наполегливо запитала Маргарита.

- А я тобі щось давала? - відвівши погляд, запитанням відповіла Юля.

- Ти того вечора працювала у Слави «печерицею», якщо можна так сказати, розважала присутніх. Тоді підійшла до мене, я була не сама, і вручила всім флаєри на відкриття клубу і як додаток - цукерки. Ти мені ще цілу жменю дала. Пригадуєш?

- Ах, так, - не надаючи цьому значення, відповіла Юля.

- Де ти взяла ті цукерки?

- Адміністратор дав.

- Які саме цукерки тобі дав Михайло Петрович?

- Звідки я пам'ятаю! - невдоволено відповіла Юля.

- Отруєння дітей викликав ботулотоксин, який додали в цукерки «Ромашка». Їх дала мені ти, а я роздала дітям. Але «Ромашки» адміністратор тобі не видавав, оскільки їх ресторан ніколи не замовляв.

- А де гарантія, що ти не плутаєш? Може, я дала тобі ті цукерки, які замовив ресторан, а ти помилилася? Зараз усе життя замішане на помилках і несправедливості. Славко і так мав нормальну роботу, то ще й виграє конкурс. А мене ще на кастингу відсіяли, хоч у мене ситуація

- ляж і здохни. Ну добре конкурс, то дурне... Але ж і як на жінку жодної уваги на мене. Постійно, пам'ятаю, ще в дитинстві: Марго, Риточка, Маргуся. Це він при тобі мовчав, бо соромився. А позаочі все про тебе говорив, з губи не випускав. А що в мене? Чоловік, чвари, розлучення... І якщо не вийшло зі щастям, то хіба не маю я права хоча б на справедливість?

Зараз через Інтернет все купується і все продається, навіть люди, - усміхаючись, продовжувала Юля. - А далі - справа за цукерками. То вже семочки. Правда, думала, що ти їх зжереш. Дітей я труїти не хотіла. Славко би три дні поплакав і став би вільний, я би приборала його до рук.

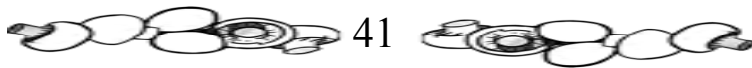
- Ти ж його не любиш! - розгублено прошептала Маргарита.

- А жити і треба з мужиком, якого не любиш. Щоб відчував, що кожної секунди можеш плоннути і покинути. Щоб боявся втратити. А Славко - чоловік видний, успішний, здатний забезпечити сім'ю.

- Ти хоч зараз розумієш, що зробила дурницю?

- А яку дурницю? Славко все одно зі мною. Ти вчора увечері подалася на роботу, а я - до нього в ліжку. Тепер нехай залишається все, як є. У тебе не вистачить доказів довести справу, а я свідчення давати не буду, май на увазі. Виправдовуйся сама. Ти потруїла дітей! - упевнено сказала Юля.

Але Маргарита тільки посміхнулася і витягла з сумочки файллик.

- Це фантик від цукерки «Ромашка». На внутрішній стороні - залишкові кількості ботулотоксину. А на зовнішній - пальчики. Багато. І всі - твої!

Маргарита Валеріївна махнула рукою хлопцям зі специфічно широкими плечима. Ті моментально опинилися біля столика.

- Оформляйте! - кивнула їм Маргарита.

Юля не опиралася.

Приємний вечір в елітному ресторані котився своїм руслом. Тільки Славко стривожено поцікавився:

- А де Юля?

- Сідай, слухай, - дістаючи із сумочки диктофон, промовила Марго.

Кожне слово Юлі і різало, і розривало свідомість Славка. Він губився в думках, розуміючи безглуздість усієї ситуації. Вимкнувши диктофон і сховавши його знову в сумочку, Марго повернулася до Слави й ображено промовила: - Вітаю вас, В'ячеславе, з благополучним завершенням справи. Але в подальшому - думай, з ким спиш.

Вибігши з ресторану й сівши в автомобіль, вона розплакалась як ніколи... У сріблястому «Сітроені» плакав не молодший радник юстиції, а ображена жінка.

Глава 9

Зранку, поки Марго у своєму кабінеті впорядковувала папери, а в голові - думки, Юля в кабінеті слідчого давала свідчення як підозрювана.

«Все, нарешті закінчено. Я довела справу і невинуватість Славка, - думала вона без жодної радості. - Нікому не можна довіряти, нікому. Не може прокурор бути таким», - продовжувала аналізувати. Але ж довірливою в ній була жінка, а не прокурор. Чим далі, тим більше думки нагромаджувались, плутались і ставали безглуздими.

Тим часом Андрій Іванович поспішав у обласну прокуратуру з доповідною запискою про хід розслідування кримінального провадження. Він її повинен віддати особисто, щоб помітили й відмітили. Тим більше на носі - день юриста, може, і захохнуть. Приємно, якщо перед колегами відзначать хорошу роботу міської прокуратури під мудрим керівництвом справжнього начальника, якому вже до непристойності довго затримують третю зірку.

Марго трималася на автопілоті, чекала вечора, щоб впасти в ліжко і плакати. Їй так легше. Але телефонний дзвінок Славка пролунав, як гонг, витрусив за секунду з Маргаритиної голови всю тяжкість і біль. Хоча, дивлячись на екран телефону, вона вирішила на дзвінок не відповідати. Марго просто не знала, що йому сказати.

Таке, ніби взаємоузгоджене мовчання між Славою і Маргаритою, тягнулося ще тижні два, поки Марго не виплакалась, не заспокоїлась. Вона і не вміла ображатися. Вже давно навчилася обігрувати життєві ситуації, шукаючи в них позитивні моменти. Це вже навіть перейшло у звичку. Так легше.

Узявши телефон, за чашечкою обідньої кави Марго все-таки вирішила сама зателефонувати Славкові, придумавши банальний привід.

- Привіт! Ти Катю не бачив?

- Привіт! Де ти пропала? Чого не дзвонила? Я думав, що ти від мене морозишся, - радісно відповів.

- Ні, не морожусь. Купа роботи, звернення, перевірки, кримінальні провадження. Як завжди.

- Як ти?

- Нормально, - стримано проінформувала Маргарита, забувши про надуманий привід для дзвінка.

- Я тебе пізніше наберу. Зараз не можу говорити.

- Добре, - відповіла Марго.

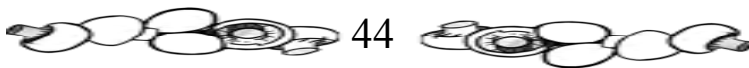
Під вечір, ближче до закінчення робочого дня, Славко зателефонував:

- Ти де?

- Де я можу бути? На роботі.

- Я тебе чекаю внизу, є розмова.

- Скоро буду, - заінтриговано відповіла Маргарита.

Спустившись донизу й побачивши в коридорі Славу, запитала:

- Що трапилося?

- Нічого страшного. Ходімо, розкажу, - намагаючись тримати інтригу, Славко провів Маргариту до свого авто, де на сидіннях чекав на неї величезний букет білих троянд.

- Ти такий у костюмі, при параді? Є привід? - а побачивши троянди, Марго більше нічого не питала, і так все зрозумівши.

- Я за тобою скучив! - посміхнувся Славко. - Ти давно каталася вечірнім містом?

- Щовечора катаюсь, як їду додому, - жартувала Маргарита, поглядаючи на Славу блискучими від емоцій очима.

- Їдемо, покажу тобі наше місто, а то ти, крім паперів і стін, нічого не бачиш, навіть моїх почуттів, - між іншим тихо промовив Славко. - Так і життя пропустиш!

Марго вдала, що нічого не помітила, але приховати радість не могла.

Вони їздили містом до самого ранку, зупиняючись випити кави на заправках, насолоджувались тишею біля озера, спостерігали за самотніми пішоходами, грою нічних ліхтарів і тишею центральної вулиці міста. Сидячи поруч у автомобілі, Маргарита нарешті відчула себе щасливою. Довірившись бажанням, вона поклала голову Славкові на плече й ніжно обняла його за шию. Ніби вперше, боязко і як ніколи пристрасно розтанули в поцілунку, поки не зійшло сонце.

У кінці тижня колектив прокуратури в ресторані «Шевальє де Шампінйон» відсвяткував День юриста. Тим більше, Андрій Іванович мав дисконтну картку ресторану на двадцять відсотків знижки.

Перший тост пролунав за старшого радника юстиції Андрія Івановича і за його полковницькі погони, які йому вручили в урочистій обстановці до свята. Всі інші тости - традиційно: за друзів, за любов, за жінок, чоловіків, за колектив із акцентом на професію. Святковий стіл прикрашали різноманітні страви з грибів. І не тільки. Особисто прокуророві принесли салат «Мій генерал». Всім присутнім - шаньги «Для шефа», запіканку «Ситий начальник».

- Я пропоную тост за мрію! - узявши бокал, почав говорити Славко.
- Адже якщо ти мрієш, то живеш і продовжуєш жити, коли мрії збуваються, - дивлячись на Андрія Івановича, продовжував. А випивши, шепнув Маргариті на вушко: - І за тебе, мою мрію, заради якої я жив і продовжую жити.

На вулиці - сніг, а у квартирі Славка - тепло. Марго прокинулась від аромату її улюбленої віденської кави з улюбленими бутербродами «Сніданок майора». Вона ще не знала, що буде завтра, але чітко усвідомлювала й вірила в те, чого хоче зараз.

Літературно-художнє видання

Валентина Анатоліївна Люліч

Печериці в законі: кулінарний детектив

Літературний редактор - Сергій Синюк

Редактор - Юлія Бондючна

Художник - Марія Лавренюк

Верстка і дизайн - Маргарита Маркович

Підписано до друку 26.11.2013 р. Формат 60X84/24.

Папір друкарський. Гарнітура Jatron. Ум. друк. арк. 2,82.

Виготовлювач ПП Дятлик М.С.

Свідоцтво суб'єкта видавничої справи №11 від 12.06.2002 р.

